

deres Officerer, at de skulle gjennemgaa den ældste Klasse, thi før de have gjennemgaaet den, ere de ikke færdige, og det kan ingen Ting hjælpe at tage til Løkke med Officerer, som ikke have lært det, der hører til deres Haandværk. De specielle Baaben ville altsaa blive nødsagebe til paa denne Maade at tvinge deres Officerer til at gjennemgaa den ældste Afdeling. Det vil have til Folge, at i de specielle Baaben, f. Ex. ved Batterier, hvor der er normeret to Premierlieutenanter, vil Batteriet i Realiteten i Fredstid som oftest kun have den ene, thi den anden vil være paa Officersskolen endnu. Og ved de Afdelinger eller Underafdelinger, som ere normerede med een Premierlieutenant, vil man blive nødt til at hjælpe sig helt foruden. Det vil ikke blive uden en skadelig Indflydelse paa Artilleriets daglige Tjeneste, at det mangler en stor Mængde Premierlieutenanter. Ligeledes vil Artilleriet komme til at mangle en Del Officerer derved, at Lærerne ved Officersskolen for en Del ville komme til at bestaa af Artilleriofficerer. Det er idetmindste nu Tilfældet, at en Del af Læreropsterner besættes med Artilleriofficerer, hvilke naturligvis ikke kunne varetage deres daglige Dont, naar de tillige skulle være Docenter paa Officersskolen, i alt Fald ikke saa fuldkomment, som det er ønskeligt. Det var meget ønskeligt, om man kunde bøde herpaa ved at sætte de Lieutenanter, som nu gaa som Elever paa Skolen, og de Officerer, som ere Lærere, udenfor Baabnens Rammer, thi Baabnet kan ikke godt undvære dem. — Jeg har endnu kun en Bemærkning at gjøre med Hensyn til § 83 i det af Folkethinget vedtagne Udkast. Det er den Paragraf, som handler om, hvorledes det skal gaa til ved Jorfremmelse i Officerkorpsen. Der er der institueret et Raad, man kunde maaske kalde det et Jorfremmelsesraad, til at gjøre Indstillinger til Ministeren om Jorfremmelser, et Raad, der er sammensat af de to kommanderende Generaler og Generalinspektøren for vedkommende Baaben. Der er den Ting at bemærke, at der gives ikke saa faa Officerer, som aldeles Intet have med Generalinspektøren at gjøre, og som denne aldrig faar at se. Det er f. Ex. alle de Officerer, der sidde nedde paa Løshuset, der ere kommanderede til Tjeneste paa Officersskolen og saaledes flere. Naar disse Officerers Kvalifikationer til at avancere skal bedømmes af et Raad, bestaaende af de to kommanderende Generaler og Generalinspektøren for vedkommende Baaben, tror jeg, at disse Officerer ville være meget brystholdne ved denne Bedømmelse. De ville meget let ved dette Princip idetmindste faae en Følelse af, at de staa i Skygge, ere udenfor den Kreds, hvor Dinene falde paa dem, saalænge de ere i den Stilling, og dette vil være saameget mindre ønskeligt, som det for en stor Del, f. Ex. navnlig ved Artilleriet,

ere Baabnets dygtigste Officerer og nogle af dem, hvis Tjenestearbejder der lægges mest Beslag paa. Det vilde være bellageligt, om disse skulde faae en Jorfremmelse af, at de ikke vare ligesaa meget under Dinene som de øvrige Officerer, der gjøre den meget lettere Tjeneste ved taktiske Afdelinger. Der er desuden den Bestemmelse, at den Myndighed, der indstiller Officerer til Hans Majestæt Kongen til Jorfremmelse, kun kan vælge mellem dem, som dette Jorfremmelsesraad har udpeget som egnet til Jorfremmelse. Jeg tror ikke, denne Bestemmelse er aldeles konstitutionelt rigtig. Naar man har en Minister, skjøner jeg ikke rettere, end at han bør have Ansvar for de Jorfremmelser, der ske; men skal han have Ansvar, maa han ogsaa have en aldeles ubetinget Myndighed til at indstille, hvem han personlig anser for kvalificeret til Jorfremmelse. At han skal have en ikke blot raadgivende, men lovgivende Myndighed ved Siden, bestaaende af de to Generaler og en Generalinspektør, anser jeg for ukonstitutionelt, og jeg skal henstille til Thinget, om der ikke vil være Grund til ganske kort at stryge hele denne Bestemmelse. Krigsministeren vil naturligvis altid have Generalinspektøren som Raadgiver med Hensyn til, hvem der kan antages at være stiftet og særlig stiftet til at jorfremmes, og det ligger vistnok i Sagens Natur, at i de allerfleste Tilfælde vil Krigsministeren følge Generalinspektørens Raad, men jeg skjøner ikke rettere, end at han maa være i sin gode Ret, naar han faar et Raad, han ikke anser for godt, saa uden Videre at sætte det til Side og indstille en Anden efter sin egen personlige Anskuelse. Jeg kan ikke være i Tvivl om, at, naar Krigsministeren f. Ex. fra sin tidligere Tjeneste kender en Officer, som han efter sit Kjendskab til ham veed er en meget duelig Officer, og saa Generalinspektøren raader ham til at indstille en Anden, som han fra sin tidligere Tjenestetid veed, ikke er en duelig Officer, men er en Stymper, maa han være fuldstændig berettiget til at gaa efter sit eget Hovede og indstille den, han anser for kvalificeret. — Med Hensyn til § 88 skal jeg ligeledes tillade mig en Bemærkning. Det er den Paragraf, der handler om Aldersgrændser. Folkethinget har optaget Forslaget saaledes eller i det Væsentlige saaledes, som det er fremsat af Hans Excellence Krigsministeren. Ifølge dette Forslag er Aldersgrændsen sat meget betydelig op. Nu kan en Premierlieutenant ikke avancere, naar han er over 42 Aar gammel. For Fremtiden kunne baade Premierlieutenanter og Kapitainer blive henved 55 Aar gammel og endda avancere. Denne Bestemmelse vil have tilfølg, at vi faae Premierlieutenanter og Kapitainer, der ere endnu ældre end dem, vi have for Dieblisset. Jeg kan ikke fragaa, at jeg af flere Grunde vilde ønske, at man vilde gaa